

Nicolae Aurelian Steinhardt

S-a născut la 29 iulie 1912 în comuna Pantelimon de lângă București, Nicu-Aurelian Steinhardt, într-o familie evreiască. Tatăl său, inginerul și arhitectul Oscar Steinhardt, era directorul fabricii de mobilă și cherestea.

Între anii 1919–1929 a urmat cursurile școlii primare (în particular și la școala *Clementa*) și ale liceului Spiru Haret. Debutază la Revista *Vlăstarul*. Printre colegii de aici s-au numărat Constantin Noica, Mircea Eliade, Dinu Pillat ș.a. Deși era singurul elev de confesiune mozaică, a urmat alături de colegii săi cursurile de religie creștină, cu preotul Georgescu-Silvestru. Și-a luat bacalaureatul în 1929.

După 1929 a frecventat cenaclul literar *Sburătorul* al lui Eugen Lovinescu.

Și-a luat licența în Drept și Litere la Universitatea din București în 1934, iar în 1936 și-a susținut la București doctoratul în drept constituțional.

Antisthius este pseudonimul, - inspirat de numele unui personaj din *Caracterele* lui Jean de La Bruyère - sub care Nicolae Steinhardt a publicat primele sale apariții editoriale: în 1934 – *În genul ... tinerilor*, în 1935 – *Essai sur la conception catholique du Judaisme*, în 1937 – *Illusion et réalités juives*.

Între anii 1937-1939 călătorește în Elveția, în Austria (familia sa avea ceva legături de rudenie cu cea a lui Freud), în Franța și în Anglia, întregindu-și bagajul de cunoștințe.

În 1939 revine în țară și începe să lucreze ca redactor la Revista *Fundațiilor Regale*. Urmează o perioadă de privațiuni pe motive etnice (1940-1944).

După 1947 este dat afară din barou, i se refuză publicarea textelor și execută câteva slujbe mărunte, adesea necalificate. Între 1948 și 1959 suferă o nouă perioadă de privațiuni.

În 1958 a fost arestat Constantin Noica și grupul său de prieteni din care făceau parte și Nicu Steinhardt, alături de Dinu Pillat, Alexandru Paleologu, Păstorel Teodoreanu .

Anchetat pentru că a refuzat să depună mărturie împotriva lui Constantin Noica, este condamnat în Lotul Noica-Pillat la 12 ani de muncă silnică, 7 ani de degradare civică și confiscarea totală a averii personale, sub acuzația de "infracțiune de uneltire contra ordinii sociale".

Apare *Jurnalul fericirii*, în anul 1970, care reprezintă, după propria-i mărturie, testamentul lui literar.

Este supus rigorilor detenției din închisorile comuniste de la Jilava, Gherla, Aiud etc. până în august 1964, când este eliberat, în urma grațierii generale a deținuților politici.

După moartea tatălui său (1967) începe să-și caute o mănăstire. În 1978, Steinhardt stă vara la Rohia pentru ca în anul următor să se stabilească definitiv acolo ca bibliotecar.

În martie 1989 angina pectorală de care suferea se agravează și N. Steinhardt se decide să plece la București pentru a vedea un medic specialist.

În aerogara din Baia Mare, înainte de îmbarcare pentru București, suferă un infarct și este dus la spitalul din Baia Mare, unde moare câteva zile mai târziu, joi, 30 martie 1989.